

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1924

Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα (Ἐφ. 4,7-13)
10 Ἰανουαρίου 2016

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

“Όλα γιὰ τὴ σωτηρία μας

«Καὶ αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων...» (Ἐφ. 4,11)

Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ, ἀγαπητοί μου, ὥστε νὰ μὲ καταλάβουν ὅλοι, καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονή. Ὑπομονή, γιατί δυστυχῶς στὰ χρόνια μας **ἡ φωνὴ τοῦ ἱεροκήρυκα**, καὶ μάλιστα ἐκεῖνου ποὺ ἐλέγχει τὸ κακὸ ὅπου καὶ ἂν τὸ συναντᾶ, εἴτε στὶς καλύβες εἴτε στὰ ἀνάκτορα εἴτε στοὺς βασιλικούς θρόνους εἴτε καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πατριαρχικούς θρόνους, ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶνε δυσάρεστη. Σὲ λίγο, ὅπως προβλέπω, θὰ συμβῆ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο· ἢ δὲν θὰ ὑπάρχουν κήρυκες νὰ κηρύξουν ἢ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀκροαταὶ ν' ἀκούσουν. Ἄλλὰ ἐδῶ ἐλπίζω ὅτι ὑπάρχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ θὰ σᾶς πῶ λίγα λόγια.

Θέμα τῆς ὁμιλίας μας θὰ εἶνε **ὁ ἀπόστολος**. Ἡ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε εἶνε ἕνα διαμάντι ἀπὸ τοὺς ἀμυθῆτους θησαυροὺς ποὺ λέγονται Ἐπιστολὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἔχουν μερικοὶ μιὰ συνήθεια, νὰ ἔχουν στὶς τσέπες τους τὴν λεγομένη **Ἁγία Ἐπιστολή**· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔχει τόση ἀξία ὅση ἔχουν οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Παύλου. Ὅποιος τὶς διαβάξει καὶ τὶς νιώθει, ἀνεβαίνει μέχρι τὸν οὐρανό, γίνεται ἀετός.

***

Σήμερα, ὅταν ἄκουσα τὴν περικοπὴ, μοῦ φάνηκε ὅτι **ὁ ἀπόστολος Παῦλος** κρατᾶει μιὰ κιθάρα καὶ ψάλλει καὶ **ἐγκωμιάζει** – ποιόν; Κάποιον ποὺ τὸν ἀγνοοῦμε καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦμε ὅπως θὰ ἔπρεπε· καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Πῶς νὰ μὴ τὸν εὐγνωμονῆ ὁ Παῦλος; Αὐτὸς τὸν πῆρε – ποὺ ἦταν ἕνα σκουλήκι, ἕνα ἀκάθαρτο κουρέλι, ἀφοῦ τὰ χέρια του ἔσταζαν αἷμα–, **τὸν ἔπλυνε** μέσα στὸ πλυντήριό του, στὸν Νιαγάρα τῆς χάριτός του, στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου, **στὴν ἱερὰ κολυμβήθρα**, καὶ τὸν ἔκανε παιδί τοῦ Θεοῦ, πρίγκιπα. Πῆρε ὁ Χριστὸς τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸ βόρβορο, καὶ τὸν ὕψωσε μέχρι τὸν οὐρα-

νό. Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος ψάλλει σήμερα τὸ μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου καὶ λέει, ὅτι **«ὁ καταβάς»** ὁ ἴδιος εἶνε καὶ **«ὁ ἀναβάς»** (Ἐφ. 4,10).

Ποῦ ἦταν ὁ Χριστός; Ὡς Θεὸς ἦταν **«ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν»** (ἔ.ἀ.).

Γιὰ προσέξτε· δὲν λέει «εἰς τὸν οὐρανόν»· λέει ὅτι ἀνέβηκε **«ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν»** καὶ ἀλλοῦ πάλι λέει ὅτι ἔγινε **«ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν»** (Ἐβρ. 7,26). Γιατί ἄραγε μιλάει ὄχι γιὰ «οὐρανὸ» ἀλλὰ γιὰ «οὐρανοὺς»; Ἔχει σημασία αὐτό. Ἐὰν ρωτήσετε ἕνα ἀστρονόμο, δὲν θὰ σᾶς μιλήσῃ γιὰ «οὐρανοὺς»· θὰ σᾶς πῆ «οὐρανός». Καὶ στὴ γλῶσσα τῆς ἀστρονομίας «οὐρανός» εἶνε τὰ ἄστρα, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τὰ πλανητικὰ συστήματα, οἱ γαλαξίες. Αὐτὸς εἶνε ὁ οὐρανὸς τῶν ἀστρονόμων. Ἄλλὰ ἡ ἁγία Γραφή μιλάει γιὰ «οὐρανοὺς». Ὑπάρχουν, λέει, **τρεῖς οὐρανοί**· ὁ ἕνας εἶνε ὁ νεφελοφόρος, ὁ δεύτερος εἶνε ὁ ἀστεροφόρος, καὶ ὁ τρίτος εἶνε ὁ ἀγγελοφόρος. Ὁ **νεφελοφόρος**, ὁ κατώτερος, εἶνε ἡ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας, τὰ σύννεφα ποὺ σκεπάζουν τὴ γῆ. Πάνω ἀπὸ αὐτὸν εἶνε ὁ **ἀστερόεις**, ὁ **ἀστεροφόρος** οὐρανός, ποὺ ἔχει τὰ ἀστέρια. Καὶ παραπάνω κι ἀπὸ ἴκεινον – ἄς λένε οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε – εἶνε ὁ **ἀγγελοφόρος** οὐρανός, ὁ οὐρανὸς τῶν ἀύλων πνευμάτων, ἐκεῖ ποὺ κατοικεῖ καὶ λάμπει ὁ Θεός! Ἐκεῖ ἕνας μόνος ἔφθασε· ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ γράφει τὴν ἐπιστολή. Αὐτὸς λέει, ὅτι τὸν ἀξίωσε ὁ Θεὸς ν' ἀνεβῆ **«ἔως τρίτου οὐρανοῦ»** καὶ ν' ἀκούσῃ **«ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι»** (Β' Κορ. 12,2-4).

Ἐκεῖ, στὸν τρίτο οὐρανό, λάμπει ἥλιος, ἀθάνατος ἥλιος, **«φῶς μέγα»** ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ματθ. 4,16). Λάμπει ὄχι ἀπλῶς ἥλιος ἀλλὰ ἡ **«τρισῆλιος Θεότης»**, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· **τρεῖς ἥλιοι ἐνωμένοι**, ποὺ φωτίζουν τὸν κόσμον. **Ἐκεῖ λοιπὸν ἦταν ὁ Χριστὸς ὡς Θεός.**

Καὶ ὁμως ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκεῖνα **κατέβηκε ἐδῶ**

στη Γῆ. Πῶς νὰ τὸ περιγράψω; Ἔχετε δεῖ ἀετό; Ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς στὰ ψηλὰ βουνὰ τῶν Γρεβενῶν εἶδα κάποτε στὸν οὐρανὸ ἕνα στίγμα, μιὰ τελεία· ἦταν **ἀετός**, καὶ σιγὰ - σιγὰ διαγράφοντας κύκλους ἤρθε καὶ κάθισε μεγαλοπρεπῶς πάνω σ' ἕνα βράχο. Καὶ κάθισα καὶ σκεπτόμουν· ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, ποὺ ἡ Ἀποκάλυψις τὸν ὀνομάζει ἀετὸ μεγαλοπτερυγα (βλ. Ἀπ. 12,14), κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ, σ' αὐτὴ τὴ σκόνη μέσα στὸ ἄπειρο· ἤρθε μέσα στὸ σπήλαιο.

Γιατί ἤρθε; **ποιός τὸν ἔφερε** ἐδῶ κάτω; Μία λέξις· **ἡ ἀγάπη!** Ὅλο τὸ μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο ἴσον ἀγάπη. Ὡς ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! Αὐτὴ τὸν κατέβασε ἀπὸ τὰ οὐράνια στὴ Γῆ ἀνάμεσά μας· αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἠσυχάζη ἀλλὰ νὰ κηρύττη μέρα - νύχτα τὸ «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 4,17)· αὐτὴ τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ καὶ τὸν Ἰορδάνη μέχρι τὸ Γολγοθᾶ, τὸ σταυρὸ καὶ τὸ θάνατο· αὐτὴ τέλος τὸν κατέβασε μέχρι τὸν ἄδη, ὅπου πάλεψε μὲ τὸ χάρο καὶ τὸ νίκησε. Ἔτσι πῆρε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ὕψωσε. Μέχρι ποῦ τὸν ὕψωσε; μέχρι ἐκεῖ ποὺ εἶνε ὁ ἴδιος, μέχρι τὸν οὐρανὸ. Ἀναλογισθῆτε ποῦ ἦταν, ποῦ κατέβηκε, καὶ ποῦ ἀνέβηκε.

Κι ὅταν πλέον ὡς ἄνθρωπος ἐγκατέλειψε τὸ φλούδι αὐτὸ τῆς Γῆς, δὲν ἄφησε τὸν κόσμον ἔτσι· ὠρισε κάποιον ἄλλον νὰ συνεχίζη τὸ ἔργο του. Ἐχει λοιπὸν διάδοχο. Κι ὅποιος δὲν ἀκούει τὸ διάδοχό του, δὲν ἀκούει τὸ Χριστό. Ποιός εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Χριστοῦ; **Ἡ Ἐκκλησία.** Αὐτὴ εἶνε τὸ θεῖο ἴδρυμα, ἡ βασιλεία του, τῆς ὁποίας «*οὐκ ἔσται τέλος*» (Λουκ. 1,33. Σύμβ. πίστ. 7) καὶ ποὺ μπροστά της ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι διεθνεῖς ὀργανισμοὶ εἶνε ἕνα πελώριο μηδενικόν.

Στὴν Ἐκκλησία, τὸ θεῖο καθίδρυμα ποὺ ὁ Κύριος ἔχτισε μὲ τὸ τίμιο αἷμα του, ἔδωσε ὅλη **τὴ δύναμι** νὰ συνεχίζη τὸ ἔργο του. Τὴν ἐφωδίασε μὲ ὅλα **τὰ μέσα**, νὰ λειτουργῆ μὲ τάξι καὶ ἄρμονία. Ἔταξε **πρόσωπα** νὰ διακονοῦν τὸ μεγάλο σκοπὸ. Ποιά εἶνε τὰ πρόσωπα αὐτά; Τὰ ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος. «*Καὶ αὐτός*», λέει, ὁ Χριστός, γιὰ τὴ σωτηρία μας «*ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων...*» (Ἐφ. 4,11).

● Πρῶτα εἶνε **οἱ ἀπόστολοι**· οἱ δώδεκα, ὁ στενὸς κύκλος, καὶ οἱ ἐβδομήκοντα, ὁ εὐρύτερος, ποὺ μὲ τὴ δύναμί του πέταξαν σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, γιὰ ν' ἀκουστῆ παντοῦ τὸ κήρυγμα.

● Εἶνε κατόπιν **οἱ προφῆτες**. Ὑπάρχει μιὰ ἐσφαλμένη ἀντίληψις, ὅτι προφῆτες ἦταν μέχρι τὸ Χριστό· μετὰ Χριστὸν δὲν ὑπάρχει προφήτης, λένε. Ὅχι! τὸ διαψεύδει ὁ ἀπόστολος σήμερα· ὀμιλεῖ γιὰ προφῆτες τῆς καινῆς δια-

θήκης. Τὸ προφητικὸ χάρισμα ὑπάρχει καὶ μετὰ Χριστόν. Ἀπόδειξις οἱ νεώτεροι προφῆτες, ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ὁ Παπουλάκος. Πρὸ Χριστοῦ οἱ προφῆτες φώναζαν· **Ἔρχεται!** Τὸν καιρὸ τοῦ Χριστοῦ ἔλεγαν· **Ἦλθε!** Καὶ μετὰ Χριστόν λένε· **Θὰ ἔλθῃ πάλι** ὁ Βασιλεὺς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου «*πᾶν γόνου κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων*» (Φιλ. 2,10). Οἱ προφῆτες τρόπον τινὰ ἀνεβαίνουν στὰ καμπαναριά, χτυποῦν τὶς καμπάνες καὶ φωνάζουν στὸν κόσμον· «Ἐυπνάτε, ἁμαρτωλοί!».

● Ὁ Χριστὸς ἔδωσε ἀκόμη στὴν Ἐκκλησία τοῦ «*εὐαγγελιστάς*». Ποιοὶ εἶνε **εὐαγγελισταί**; Εἶνε αὐτοὶ ποὺ συνέγραψαν τὰ τέσσερα εὐαγγέλια, κ' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μένουν στάσιμοι σ' ἕνα μέρος ἀλλὰ περιοδεύουν καὶ κηρύττουν.

● Τέλος ἔδωσε, λέει, καὶ «*τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους*» ποὺ διδάσκουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τί θὰ πῆ **ποιμένας**; Ὅσοι εἶστε ἀπὸ χωριά, ἔχετε δεῖ βοσκό· πῶς ἀγαπᾶ καὶ φροντίζει τὰ πρόβατά του καὶ πῶς μόλις φανῆ λύκος τὰ προστατεύει καὶ τὰ ἀσφαλίζει στὸ μαντρί. Καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τί εἶνε· τὸ μαντρί τοῦ Χριστοῦ. Πρόβατα εἶστε σεῖς. Τσοπάνηδες πρέπει νὰ εἶμαστε ἐμεῖς ποὺ φορέσαμε τὸ ράσο· καὶ πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦμε γιὰ σᾶς καὶ νὰ ἴμαστε ἕτοιμοι νὰ παλέψουμε μὲ τοὺς λύκους. Καὶ μαζεύτηκαν καὶ γυροφέρνουν πολλοὶ λύκοι. Ἀλλοίμονό μας ἂν ἀποκοιμηθοῦμε! θὰ εἶμαστε ἀνάξιοι νὰ λεγώμαστε ἱερεῖς καὶ ἱεράρχες, θὰ εἶμαστε ἀνάξιοι νὰ φέρουμε τὴ στολὴ τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ.

* * *

Ὑπάρχουν τέτοιοι ποιμένες, ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸ ποίμνιο; Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἀπαισιόδοξος, ἀγαπητοί μου· θὰ τελειώσω μὲ ἐλπίδα. Ἐνα ἔθνος, ποὺ γέννησε ἥρωες καὶ μάρτυρες, δὲν ἐστείρευσε ἡ πηγὴ του, ὄχι. Ἡ πατρίδα μας εἶπε πολλὰ τραγούδια, δὲν εἶπε ὅμως ἀκόμη τὸ τελευταῖο της τραγουδί· θὰ τὸ πῆ κι αὐτὸ στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς ραστώνης, τῆς κακοηθείας καὶ διαφθορᾶς. **Ὑπάρχουν ποιμένες.** Ὅχι αὐτοὶ ποὺ ζοῦν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Νὰ παρακαλέσουμε τὸ Χριστό, ὅσοι εἶστε γονεῖς νὰ δώσετε στὴν Ἐκκλησία νέους Χρυσοστόμους, Βασιλείους καὶ Γρηγορίου. Γιατί στὸ ράσο καὶ στὴν Ἐκκλησία εἶνε ἡ ἐλπίδα. Νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεός, ὅλοι, στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε, **παραπάνω ἀπ' ὅλα νὰ ἔχουμε τὴν πίστι τὴν ὀρθόδοξο**, νὰ τὴ φυλάξουμε, καὶ νὰ ὑμνοῦμε ἡμέρα καὶ νύχτα Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**